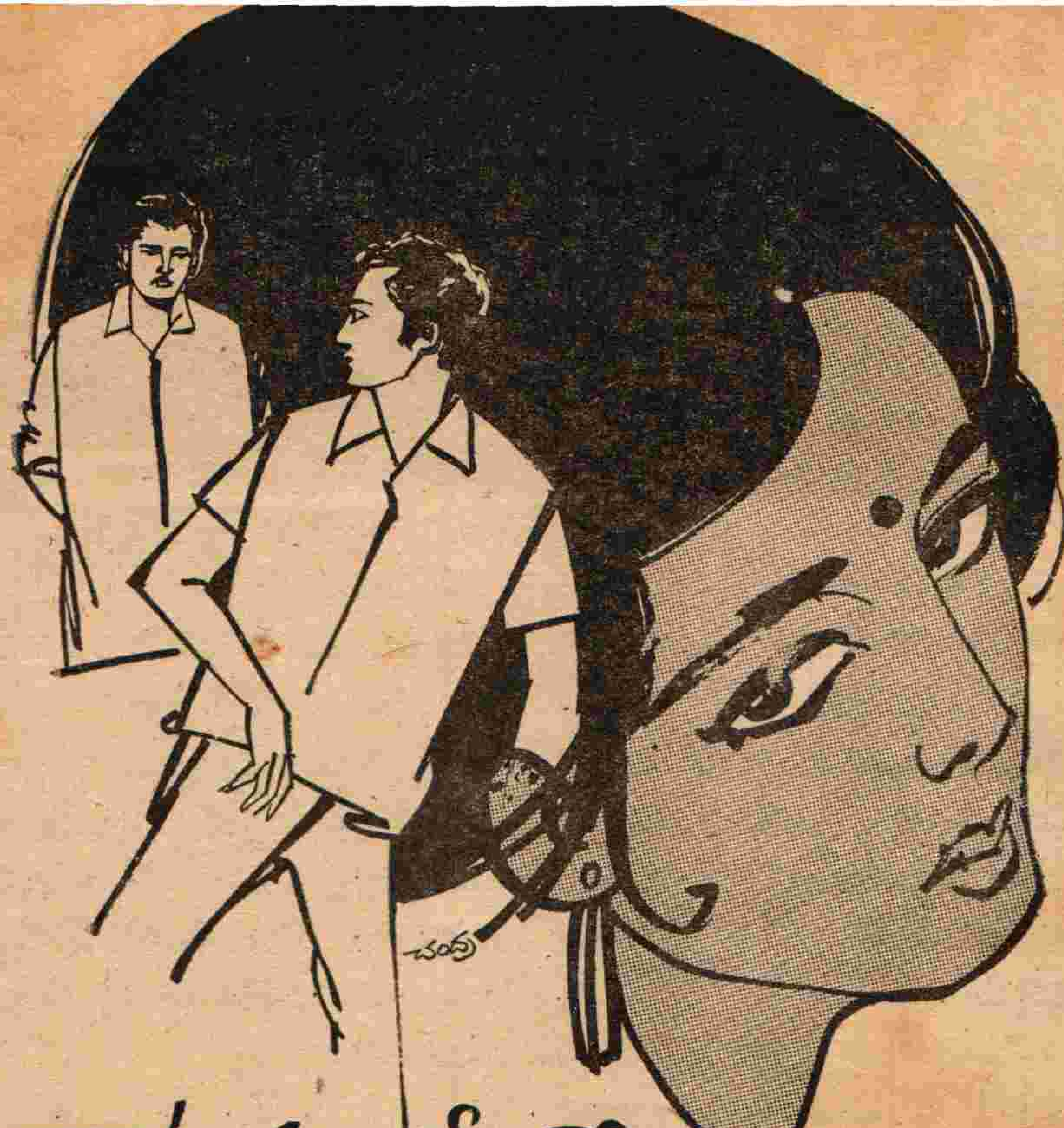

గోవిందరాజు సీతాదేవి

సింగరేణి సుందరి

హైదరాబాద్‌లో ఎగ్జిబిషన్ చూసేందుకు జనం విపరీతంగా వచ్చారు. రకరకాల షాపులూ, రకరకాల సామానులూ, ఒకటేమిటి పీచుమితాయి దగ్గర నించి పింగాణి సామానువరకూ అదీ యిదీ అన్న భేదంలేకుండా అన్నీ ఉన్నాయి అక్కడ.

ఈ రద్దీలో పచ్చిమిరపకాయ బజ్జీల దగ్గర వాసుమూర్తి మరో స్నేహితుడితో బజ్జీలు తింటూనే కబుర్లు చెప్తూన్నాడు.

"అరె వాసూ ... ఈ ఊళ్లో ఉంటున్నావురా?" సూటూ బూటూ ఉన్న యువకుడు వాసుదగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చెయ్యివేశాడు

వాసు క్షణం పరికించాడు. అంతే. ... "అరె లక్ష్మీకాంత్ ! యిప్పుడీ హైదరాబాద్‌లో ఉండటంలేదు కదూ ! యెప్పుడొచ్చావు ? ఎక్కడికి వచ్చావు?"

బాల్యమిత్రుడైన లక్ష్మీకాంత్‌ని ఆత్మీయంగా పలకరించి అతనికీ నాలుగు బజ్జీలు యివ్వబోతూంటే అతను పుచ్చుకోలేదు.

"బాబోయ్ కారం. యివి తినటం అలవాటు తప్పింది."

"అయితే పద మా యింటికి పోదాం. అన్నట్లు నా పెళ్ళికి నీకు శుభలేఖ పంపిద్దాం అంటే నీ యిప్పటి అడ్రస్ దొరకలేదురా."

"పోనివ్వుగానీ గృహస్థువి అయావన్నమాట."

"ఊ...నువ్వే ముందు అయావుగా. యింతకీ మీ శ్రీమతిని తీసుకురాలేదా!"

"లేదు."

"ఏం...ఉద్యోగంలో సెటిల్‌అయిన తర్వాత కూడా ఆరేళ్ళు అమ్మాయిలు నచ్చలేదు అంటూ కాలక్షేపంచేసి ఆకరికి అందాలబొమ్మనే చేసుకున్నావుట కదూ !"

"ఊ...మరి నువ్వు ?"

"ఇంటికి పద చూపిస్తాను."

"యిప్పుడు కాదు. మరో ఫ్రెండ్‌కి వస్తానని మాటిచ్చాను. రేపు తప్పకుండా వస్తాను."

"తప్పక రావాలి. చూడూ సెలవు పెట్టి వెయిట్ చేస్తూంటాను. యిదిగో అడ్రస్."

వాసు అడ్రసు యిచ్చాడు. లక్ష్మీకాంత్ దాన్ని ఓసారి చూస్తూ "అరె... యిదివరకూ నే నీ ఊళ్ళో ఉన్నప్పుడు యీ ఏరియాలోనే ఉండేవాడిని. యీజీగా తెల్సుకుంటానులే." షర్టు జేబులో పెట్టుకుంటూ అన్నాడు.

స్నేహితులిద్దరూ అక్కడినించి అలా అలా తిరిగి యెన్నో కబుర్లు చెప్పుకొని విడిపోయారు. "తప్పక రారా." మరోసారి స్నేహితుడిని హెచ్చరించి గబగబా తన బస్ స్టాప్‌దగ్గరికి వస్తూండగానే కదలబోతూన్న బస్‌ని చూసి పరుగున వచ్చి ఎలాగో బస్ యెక్కేసి అమ్మయ్య అనుకున్నాడు బస్‌లో జనాన్ని ఓసారి కలయజూస్తూ.

2

అన్నట్లుగానే వాసుమూర్తి సెలవు పెట్టి స్నేహితుడికోసం యెదురుచూస్తూన్నాడు. పదిగంటలు అవుతూండగానే లక్ష్మీకాంత్ రానే వచ్చాడు ఆటోలో. వాకిట్లోనే స్వాగతం యిచ్చి లోపలికి తీసుకువచ్చి కుర్చీ చూపించాడు.

"మంచినీళ్లు కావాలా ?" అడిగాడు.

"ఊ." గదిని కలయచూస్తూ అన్నాడు.

"మాది చిన్నయిల్లు. నా జీతమూ చిన్నదే అనుకో. రెండుగదులూ, ఒక చిన్న వంటగదీ... యింతే. మా యిద్ద

రికి ప్రస్తుతం చాలు. దీనికే నూట యాభై అద్దె యిస్తున్నాం." వాసు లోపలికి వెళ్ళాడు.

లక్ష్మీకాంత్ గదిని మళ్ళీ పరీక్షించ సాగాడు. గది వాకిలికీ, కిటికికీ గులాబి రంగున్న అద్దకంపూవుల కర్టెన్‌లు వేలాడుతున్నాయి. గది మధ్యగా చిన్న టీపాయ్, దానిచుట్టూ నాలుగు కుర్చీలు వేసి ఉన్నాయి. టీపాయ్‌మీద దిన పత్రికా, వారపత్రికలు రెండూ పెట్టి ఉన్నాయి. ఒక అల్మారా ఉంది. దానికి తలుపులు లేవు. పల్చని కర్టెన్ వేలాడు తోంది. లోపల ఇంగ్లీషూ, తెలుగు నవలలు వరసక్రమంలో సర్ది ఉన్నాయి. గోడకి ఒక్క కాలెండర్‌తప్ప మరె లాంటి ఫొటోలూ లేవు. ఓ మూలగా వేసి ఉన్న చిన్న స్టూలుమీద కొండపల్లి ఏనుగు అంబారీ బొమ్మ పెట్టి ఉంది. దానికి దగ్గరే రెండు డాన్సు బొమ్మలు కూడా ఉన్నాయి. యిదంతా చూస్తూ అనుకున్నాడు - వీడి శ్రీమతి చాలా ఓపికమంతురాలులా ఉందే అని.

''మంచినీళ్ళు తీసుకోరా." వాసు అందమైన పువ్వులున్న తెల్లటి గాజు గ్లాసు ఇచ్చాడు, "ఏమిటి యేదో ఆలో చిస్తూన్నావు" అంటూ.

"అబ్బే యేంలేదు." గ్లాసు అందు కుని నీళ్ళు తాగి యిచ్చేస్తూ.

"గ్లాసూ బాగుంది, అందులోని షరబత్‌కూడా బాగుంది యింతకీ యిప్పుడు యివెందుకు.''

''మా శ్రీమతి ఎండలో వచ్చిన వాళ్ళకి కాఫీ చస్తే యివ్వదు."

"మంచి అలవాటే కదూ'' లోపల గదివైపు చూస్తూ అన్నాడు.

''ఒరేయ్. నువ్వు రాక రాక వచ్చావు. మా శ్రీమతిని పరిచయం చేద్దాం అనుకున్నాను నీకోసం స్వీటూ, హాటూ వగైరా అంతా చేసింది. యింతలో మా పక్కింటిలోని ఆమెని డెలివరీకి హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్ళవల సిన అవసరం వచ్చింది. పాపం ఆమెకి యెవ్వరూ లేరు. అందుకే తప్పనిసరిగా వెళ్ళవలసి వచ్చింది. 'సారీ అని చెప్పండి' అని చెప్పి వెళ్ళింది."

''అరెరె..." నిరుత్సాహపడ్డాడు లక్ష్మీకాంత్.

''సాయంత్రంవరకూ ఏంచేస్తావు నువ్వు వచ్చెయ్యి అని చెప్పాను."

"సరే'' తలఊపాడు లక్ష్మీకాంత్. యింక వాసు యెప్పటెప్పటివో కబుర్లు మొదలెట్టి చెప్పుకుపోతూంటే లక్ష్మీ కాంత్ ఆశ్చర్యంగా వింటూ అను కున్నాడు—

వీ డిదివరకు మాటే మాట్లాడేవాడు కాదు. యిన్ని కబుర్లు యెక్కడ నేర్చు కున్నాడు. చాలా హుషారుగా ఉన్నాడు. బహుశా భార్య అనుకూలవతి అయి ఉంటుంది.

''లక్ష్మీకాంత్, వంట అంతా చల్లారి పోతుంది. భోజనంచేసి కబుర్లు చెప్పు

కుందాం. రా లోపలికి'' అంటూ లేచి లోపలికి నడిచాడు లక్ష్మీకాంత్ అతన్ని అనుసరించాడు. పడకగదిలా ఉంది. డబుల్‌కాట్ ఉంది. దానిమీద హాండ్లూమ్ బెడ్‌షీట్ పరిచి ఉంది. రెండు దిళ్ళు ఉన్నాయి. దోమతెర దించి ఉం . ఒక పక్కన రెండు పెట్టెలూ, ఎయిర్‌బ్యాగూ ఉన్నాయి. హేంగర్స్‌కి వాసువి కాబోలు పాంట్లూ, షర్టులూ వ్రేలాడుతూన్నాయి. రెండు చీరెలూ, రెండు జాకెట్లూ, రెండు బ్రాలూ, ఓ తువ్వాలూ రెండు లోపల వేసుకునే లంగాలూ మడతలుపెట్టి హేంగర్స్‌కి వ్రేలాడుతూన్నాయి. ఒక చిన్న బెంచీ మీద ఓ అద్దం, దువ్వెనా, పౌడరూ, కుంకుమా వగైరా ఉన్నాయి. అక్కడే కనకాంబరాలూ మరువం కలిపి కట్టిన మాల పెట్టి ఉంది ఇల్లాలు హడావుడిగా బయటికి వెళ్ళబోతూ మర్చిపోయి నట్లుంది. కొన్ని కూరలు వేటికవి ఓ ప్లాస్టిక్ ట్రేలాంటిదానిలో విడివిడిగా పెట్టి ఉన్నాయి.

లక్ష్మీకాంత్ అన్నింటినీ కుతూహలంగా చూస్తూ అనుకున్నాడు.

వీడికి జీతం చాలా తక్కువ. కనుక వీడి శ్రీమతికి యింటి పనిభారం యెక్కువే ఉండి ఉంటుంది. పాపం యెలా అవస్థపడుతోందో యేమో ! అనుకుంటూ వంటగదిలోకి కాలు పెట్టాడు.

''అరేయ్ నీళ్లు చెంబులో ఉన్నాయి. కాళ్ళూ, చేతులూ కడుక్కో. వడ్డిం చేస్తాను."

రెండు పీటలువేసి రెండు అరటాకులు పరిచి ఉన్నాయి. గ్లాసుల్లో నీళ్ళుపెట్టి వాటిమీద మూత కూడా పెట్టి ఉంది. యివేకాక వంట తయారుచేసిన గిన్నె లన్నీ కూడా అక్కడ పెట్టి ఉన్నాయి. అవి వడ్డించుకునేందుకు స్టీలు గరిటలూ, చెంచాలూ కూడా పెట్టి ఉన్నాయి. వాసు ఆకులమీద నీళ్లు చల్లి మరోసారి ఆకులు తుడిచి వడ్డించటం మొదలుపెట్టాడు. లక్ష్మీకాంత్ కాళ్ళు కడుక్కొని అక్కడే ఉన్న టవల్‌తో తుడుచుకుని వచ్చి పీట మీద కూర్చున్నాడు.

రెండు కూరలూ, పప్పూ, కొబ్బరి చట్నీ, వడియాలూ, పులిహోరా పాయసం చాలా ఉన్నాయి పదార్థాలు. వాసు ఒక్కొక్కటీ వడ్డించి నెయ్యి దగ్గర పెట్టి-

''ఊ ... భోజనంచేసి చెప్పు. రుచి ఏది యెలా ఉందో !'' వాసు భోజనం చేస్తూనే మళ్ళీ కబుర్లు మొదలుపెట్టాడు. కానీ లక్ష్మీకాంత్‌కి కబుర్లమీద లేదు మనస్సు. వంటగదిలో యెక్కువ ఖరీదైన సామాను లేకున్నా సర్దుకున్న తీరు నచ్చింది. శాంతినిలయంలా ఉన్న యీ యింటి యిల్లాలిని చూసితీరాలి అని మనసు తహతహలాడుతోంది. అప్పుడే తన ఊహల్లో ఒక రూపం కదులుతోంది.

తన ఊహకి తనకే నవ్వు వస్తోంది. అంతలోనే తన యిల్లూ, యిల్లాలూ గుర్తుకి వచ్చింది. భార్య అనూరాధ అందమైన బొమ్మలా ఉంటుంది. అసలే అందమైనది, అలంకరణలో మరీ ఆ అందాన్ని పెంచుకుని యెదటివాళ్ళని యిట్టే ఆకర్షిస్తుంది.

ఆమెకి మేకప్ కావటానికి రెండు గంటలయినా టైము కావాలి. యే చీరె మీద యే జాకెట్ నప్పుతుందో అమెకి బాగా తెలుసు. హెయిర్‌స్టయిల్ కూడా రకరకాలుగా మారుస్తూ ఉంటుంది. పెళ్ళి అయిన కొత్తలో అనూని తీసుకుని యెక్కడికి వెళ్ళినా అందరి కళ్ళూ తన మీదే. అలాంటప్పుడు అనూ తన భార్య అని బోలెడంత గర్వంగా ఉండేది. అంతకి మించిన తృప్తిగానూ ఉండేది. కానీ ఆ సంతోషం యెన్నాళ్ళో నిలవలేదు.

యింట్లో ఏ పని చేసుకోవాలన్నా అనూరాధకి విసుగే, చికాకే, అసహనమే. ఏ పనీ నా చేతకాదు, నాకు అలవాటు లేదు అంటూ నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడే అనూని కొన్నాళ్ల విసుక్కోకుండా తనే అన్నీ చేసుకునేవాడు. యిలా యెన్నాళ్ళో చేయలేకపోయాడు. ఒకసారి అన్నాడు.

"నిన్ను చస్తే బయటికి తీసుకుపోను. అలంకరణకి వెచ్చించే టైముని యింటిని శుభ్రంగా వుంచుకోవటానికి వినియోగించు" అని.

అనూరాధకి కోపం వచ్చేసింది. గయ్‌న లేచింది.

"నేను ఖర్మకాలి మీ పెళ్ళాన్ని అయాను. యీ వెధవ సంసారంలో మునిగిపోలేను. ప్రతిరోజూ అలా ప్రపంచం చూడకుండే బ్రతకలేను. నాకిలా అలవాటు లేదు, కాదు." అయిదు సార్లు పదోతరగతి తప్పి చదువుకి గుడ్‌బై చెప్పిన అనూరాధ యిలా అనేసరికి లక్ష్మీకాంత్‌కి మరీ కోపం వచ్చింది.

డిగ్రీలు తీసుకుని ఉద్యోగాలున్న అమ్మాయిలు యెందరో వచ్చినా అందంగా లేరు అన్న ఒక్క కారణంతో అందరినీ తోసేశాడు తను. అలా నిరాకరించబడిన అమ్మాయిలు అప్పుడప్పుడూ అక్కడక్కడా కన్పిస్తూనే వుంటారు. మనస్సుకి కాస్త బాధగానే ఉంటుంది. కానీ తనేం చేస్తాడు. తనకి అనాకారులంటే అసహ్యం. అందుకే యేరి కోరి అనూరాధని పెళ్ళాడాడు. అనూ అంటే యిష్టమే. కానీ ఆమె మాటలూ, పనులూ, అలవాట్లూ, మనస్తత్వం అస్సలు నచ్చటంలేదు. దానిని మార్చాలని యెన్నోవిధాల ప్రయత్నించాడు. ప్రయత్నిస్తూనే వున్నాడు. కానీ కాస్తకూడా లాభంలేకుండా వుంది. తన కొత్త కాపురం చూడాలని ఏ స్నేహితులన్నా

వస్తే 'భోజనానికి పిలుస్తాను' అంటే చాలు అనూకి చాలా కోపం వస్తుంది.

"ఎవరు చేస్తారు బాబూ! వంట మానేసి ఇవాళ్టికి నేనూ వాళ్ళతోబాటు హోటల్‌కి వస్తాను, హాయిగా," అంటుంది. మహాబద్ధకస్తురాలైన అనూకి ఒక్క విషయానికే ఓపిక వుండేది. అందంగా అలంకరించుకుని అది మాయకుండా అందరూ చూడాలి అన్నట్లుగా తిరగాలి. ఒకప్పు డీ అందాన్నే చూసి మురిసి అనూని పెళ్ళాడినా యిప్పుడీ విషయానికే చాలా చికాకు వస్తోంది. అందమైన వాళ్ళందరూ చెడ్డవాళ్ళుకారని తనకి తెలుసు. కానీ అనూ మన స్తత్వం అంతుబట్టకుండా వుంది.

ఒకసారి తన స్వంత చెల్లెలు భర్తతో కలిసి అన్నయ్య కాపురం చూడాలి, 'వదిన అందాల సుందరి' అని పొంగిపోతూ వచ్చింది. అర్థపూటకూడా వుండలేక వెళ్ళిపోయింది. కారణం యేంలేదు. "ఆ అమ్మాయి నల్లగా వుంటుంది. ఆమెని చూస్తే నాకు భయం'' అంది అనూరాధ, తలుపుమూసుకుని గదిలోనించి బయటికి రాకుండానే.

చెల్లెలు అలా వెళ్ళిపోయినందుకు లక్ష్మీకాంత్‌కి మండిపోయింది. ఆడబడుచు వెళ్ళిన తర్వాత హమ్మయ్య అనుకుంటూ బయటికి వచ్చిన అనూరాధని చాచి చెంప పగలగొట్టాడు. అంతే మరో గంటకే అనూరాధ ఇంటినీ, భర్తనూ వదిలి పుట్టింటికి పోతూ "చస్తే మళ్ళీ నీ గడప తొక్కను. గాడిదకేం తెలుసు గంధంపొడి వాసన అని సామెత వుంది. నా విలువ నీలాంటి వాడికి యేంతెలుసు," అని వెనక్కి తిరిగి చూడకుండాన్నే వెళ్ళిపోయింది. పోనీ ఆమె తలిదండ్రులకన్నా బుద్ధిలేదు మళ్ళీ తీసుకువచ్చి కూతురు కాపురం నిలబెట్టాలని.

యిలా జరిగిపోయింది. జరిగినదానికి యిద్దరూ పశ్చాత్తాపపడి సర్దుకుందామన్న ప్రయత్నమే లేదు. యివన్నీ గుర్తుకు వచ్చి మనస్సు అంతా అదోలా అయిపోయింది లక్ష్మీకాంత్‌కి. వాసు మాత్రం యిదేం గమనించకుండా గడగడా కబుర్లు చెప్తూ మధ్య మధ్య కొసరి కొసరి వడ్డిస్తూన్నాడు. మధ్య మధ్య లక్ష్మీకాంత్ కాపురం గురించిన వివరాలు అడుగుతూన్నాడు.

"ఏం చెప్పను" నిర్లిప్తంగా నవ్వి లేచి చెయ్యి కడిగేసుకుని ముందు గదిలోకి వచ్చాడు.

"కిల్లీ వేసుకోరా." యిచ్చాడు వాసు తనోటి వేసుకుంటూ.

"మామయ్యగారూ మరే మరే అత్తగారు ఫోన్‌చేశారు" అంటూ వచ్చాడు పదేళ్ళ కుర్రాడు.

"ఏమని?"

"అత్తగారికి సాయంత్రంవరకూ రావటానికి వీలుకాదని చెప్పమన్నారు."

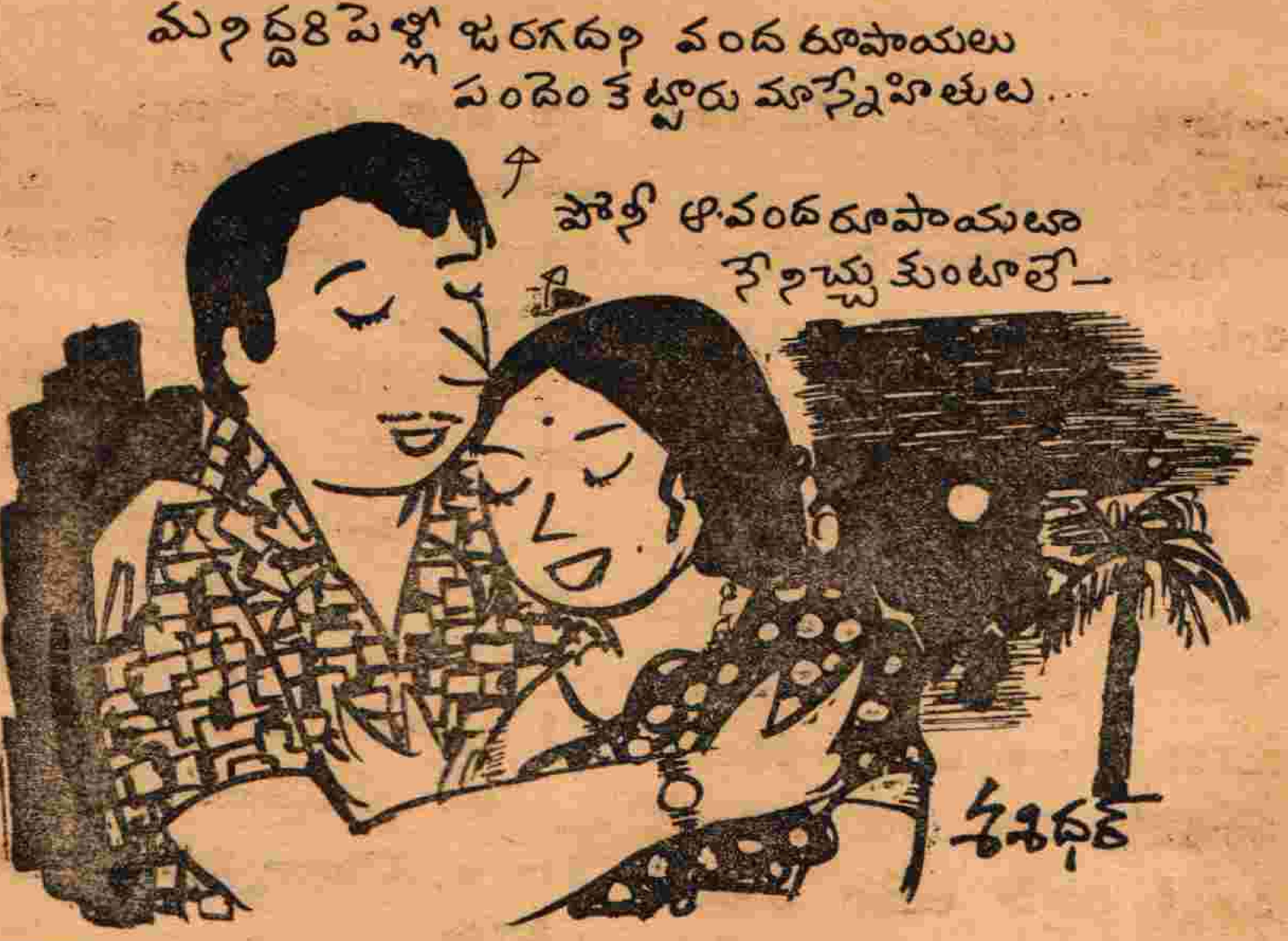

"సరే." కుర్రాడు వెళ్ళిపోయాడు.

"వాసూ! మీ పెళ్ళి ఫొటో అయినా లేదేంరా యెక్కడా?"

"ఆల్బంలో వుంది, చూపిస్తాను" అల్మారాలోనించి ఆల్బం తెచ్చాడు వాసు.

"మీ అత్తవారి ఊరు యీ ఊరే కదూ?"

"ఊఁ..."

"మీ శ్రీమతి పేరేమిటి!"

"సుందరి."

"ఏ సుందరి. శ్యామసుందరా, అజంతా సుందరా, రూపసుందరా, అందాల సుందరా," నవ్వుతూ అడిగాడు. వాసు ఆల్బం పేజీలు తిప్పి ఫొటోల వివరాలు చెప్తూ చూపిస్తున్నాడు.

"ఏ సుందరీ కాదు... వట్టి సుందరి ...యిదిగో నా సుందరి..."

పెళ్ళికూతురు అలంకరణలో పూవుల జడలో పీటలమీద తలవంచుకు కూర్చున్న సుందరిని చూసి లక్ష్మీకాంత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ ఫొటోని యింకా యింకా పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

వాసు ఆ పేజీ తిప్పి మంగళసూత్రం కడుతున్నదీ, తలంబ్రాలు పోస్తున్నదీ, పట్టుచీరెలో నిండుగా ముస్తాబు అయినదీ, సాయంత్రం స్నేహితుల మధ్య భర్తతో తీయించుకున్నదీ, ఒక్కొక్కటీ చూపిస్తున్నాడు. ఆఖరున సుందరి గృహిణిగా యేదో పనిచేసుకుంటూ విరగబడి నవ్వుతూన్నట్లున్న ఫొటో చూపించాడు. దాన్ని తదేకంగా

చూస్తూన్న లక్ష్మీకాంత్ నోరు తడారి పోయింది.

సుందరి యెదురుగా నిల్చుని తనని చూసి విరగబడి నవ్వుతూన్నట్లుగా అన్పిస్తూంటే గుండె వేగ గా కొట్టు కుంటూ వుంటే అదిమి పట్టుకున్నాడు.

"లక్ష్మీకాంత్ యీ సుందరిని పెళ్ళి చూపులకంటూ వచ్చి చూసి చాలామందే పెదవి విరిచి వెళ్ళిపోయారుట. సుందరి కొన్నాళ్ళు ఉద్యోగం చేసిందిలే. సహఉద్యోగి వెధవ ఒకడు సినిమాలకీ, షికార్లకీ వస్తావా అంటూ పరిచయం పెంచుకోజూసి పెళ్ళి అనేసరికి సుందరిని పరిహసిస్తూ నిక్‌నేమ్ పెట్టి పారిపోయాడట. ఆ పేరేమిటో తెలుసు నాకు."

"సింగరేణి సుందరి. వెధవ రాస్కెల్, స్టుపిడ్ బ్రూట్. గృహిణిని యెంపిక చేసుకునేటప్పుడు అందం చూడటం అవసరమే కావచ్చు కానీ 'గుణం' లేని అందానికి ప్రాధాన్యత యివ్వటం బుద్ధిహీనుల పని. ఆడదానికి ఓర్పూ, నేర్పూ, ఆత్మీయతా, ఆదరణా వుంటే వెలకట్టలేని అందాన్ని ఆ గుణాలే తెస్తాయి. యివి తెలియక కేవలం శరీరపు రంగు నలుపుని చూసి 'సింగరేణి సుందరి' అన్న ప్రబుద్ధుడు నాక్కనిపిస్తే గూబ గుయ్ మనిపిస్తాను."

లక్ష్మీకాంత్ వళ్ళంతా చెమట పట్టేసి షర్టు అంతా తడిసిపోయింది. ఊపిరి ఆడనట్లు అయిపోతోంది. యిదేం పట్టించుకోని వాసు తన ధోరణిలో చెప్తూన్నాడు.

"ఆ సింగరేణి సుందరే నా యిల్లాలై యీ ఇంటిని ఆనంద నిలయంగా మార్చింది. ఆ వెధవ యెప్పుడైనా ఒక్క సారి వచ్చి చూస్తే బాగుండు అన్పి స్తోంది," అంటూ ఆల్బం మూసి యిప్ప టికి స్నేహితుడిని చూశాడు.

"అరె ... ఏమైందిరా ... ఎందు కలా అయిపోతూన్నావు." గాభరాగా అడిగాడు.

"ఏంలేదు. ఏంలేదు. అర్జంట్‌గా వెళ్ళాలి. అదిగో ఆటో ... "చెప్పులు వేసుకుంటూన్న స్నేహితుడివైపు పిచ్చిగా చూస్తూ-

"మా సుందరిని చూడకుండానే వెళ్ళిపోతావురా."

"అర్జంట్‌గా వెళ్ళాలి ... చూడూ వెడుతూన్నాను" ఆటో అని అరిచి ఆపి అందులో కూలబడ్డాడు.

"అరేయ్ యిదేమిటిరా?" అంటూన్న వాసుతో-

"మీ సుందరిని నే నెరుగున్నాను. నన్ను క్షమించరా! ఆమెకి శుభాకాంక్షలు చెప్పు."

ఆటో వెళ్ళిపోయింది.

"మా సుందరిని వీడు యెరు గున్నాడా!" ఆశ్చర్యంగా అలా చూస్తూ నిల్చుండిపోయాడు వాసుమూర్తి.